ပေးဆပ်ရမယ့်အကြွေး

၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော်(၄)ရက်၊
၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ(၆)ရက်နေ့တွင်
ပဲခူးမြို့၊ ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ရိပ်သာ၌
(၁၃)ကြိမ်မြောက် ဆင်ယင်ကျင်းပအပ်သော
ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်
(၇)ရက် တရားစခန်းပွဲတွင်
ဟောကြားအပ်သော တရားတော်။

မိမိတို့မှာရှိနေတဲ့ ကောင်းကံ မကောင်းကံများ ရှင်းလင်းကုန်ပြတ် အကြွေးကြေအောင် ဆပ်နိုင်မှသာ လျှင် နိဗ္ဗာန်ကိုရလိမ့်မယ်လို့ သိစေဖို့ တရားတစ်ပုဒ် ဟောကြ နာကြပါမယ်။

နိဗ္ဗာန်ရအောင် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာဟာ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက် ပြုခဲ့တဲ့ ကံတွေကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေတဲ့အလုပ်၊ ကံကြွေးတွေ စာရင်းဖြတ်နေတဲ့အလုပ်လို့ သဘောပေါက်ရပါမယ်။

အခုတရားအလုပ်ကို အားထုတ်တယ်ဆိုတာဟာ အမှန်ပြောရရင် ကိုယ့်ကံကို ကိုယ်ပြုပြင်နေတဲ့ သဘောပါပဲ။ မကောင်းတဲ့ကံတွေကို ပယ်ဖျောက်ပြီး ကောင်းတဲ့ကံတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားရသလို၊ ကောင်းမကောင်းကံတွေ အသစ်တစ်ဖန် ထပ်မဖြစ်အောင် အားထုတ်နေကြတာပါ။

ကံတွေအကုန်လုံး ရှင်းပြတ်သွားအောင်၊ ကုန်စင်သွားအောင်လို့ ကိုယ်ပြုသမျှ ကာယကံ၊

ဝစီကံ၊ မနောကံတွေကို သတိထားပြီးတော့ အသိလေးနဲ့ ရှုမှတ်ပွားများတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြတာပါ။

ဒီတော့ ပုံမှန်အားဖြင့် ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် သံသရာထဲမှာ နေကြတဲ့သူတွေ သံသရာလည်တယ်၊ သံသရာလည်တယ်ဆိုတာ ဘာအရှိန်နဲ့ လည်နေကြတာလဲဆိုရင် ကံအရှိန်နဲ့ လည်နေကြတာပါ။

သံသရာရိက္ခာလို့ဆိုရမယ့် ကံတွေဟာ သံသရာကြီးကို အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေအောင် အထောက်အပံ့ပေးနေတဲ့ သဘောရှိပါတယ်။ သံသရာထဲက မထွက်နိုင်ဘူး၊ သံသရာဝဋ်က မကျွတ်နိုင်ဘူး၊ မလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကံရိက္ခာတွေ မကုန်လို့ ကံအရှိန်တွေ မသေလို့ပါ။

ရှိရင်းစွဲကံတွေအပြင် အသစ်ကံတွေပါ ထပ်ထပ်ပြီး စုဆောင်းနေတယ် ဖြည့်ဆည်းနေတယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီသံသရာက မကျွတ်လွတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ကံကိုစုနေကြသူများ

သူသူငါငါသတ္တဝါများ ကံကို စုနေကြပါတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးလင်းကနေမိုးချုပ် တစ်နေ့တာ ပြုလုပ်ထားတဲ့ကံ၊ ပြောဆိုကြတဲ့ကံ၊ ကြံစည်စဉ်းစားကြတဲ့ကံတွေဟာ တစ်နေ့ကုန်လို့ စာရင်းချုပ်စုပေါင်းကြည့်လိုက်ရင် အမြောက်အမြားဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

တစ်လစာ၊ တစ်နှစ်စာ၊ တစ်သက်စာ ပေါင်းကြည့်လိုက်ရင် ကံတွေမနည်းဘူး၊ အများကြီးပဲ ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် မှန်းဆလို့ရပါတယ်။

တစ်လစာ၊ တစ်နှစ်စာ၊ တစ်သက်စာကနေ ဘဝပေါင်းများစွာသာဆိုရင် ကောင်းကံ မကောင်းကံတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် များမယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားပါတယ်။

ကံတွေအမြောက်အမြား

သတ္တဝါတစ်ယောက် ကျင်လည်နေခဲ့ရတဲ့ အနမတဂ္ဂသံသရာဆိုတာ ဘယ်ကစလို့ စခဲ့မှန်းမသိ၊

ဘယ်နှစ်ခုမြောက် ဘဝရယ်လို့ မရေနိုင်မတွက်နိုင်တဲ့ ဘဝတွေ အကြိမ်ကြိမ်နဲ့ နေခဲ့တဲ့သံသရာပါ။

ဒီသံသရာအတွင်းမှာ နေစဉ်ကာလ ပြုထားတဲ့ကံ၊ ပြောထားတဲ့ကံ၊ ကြံစည်ထားတဲ့ကံတွေလည်းပဲ အမြောက်အမြား ရှိနေခဲ့ပြီးပြီ။ ရှေးကံတွေလည်း များခဲ့တယ်။ ရှေးကံတွေအပြင် ဘုန်းကြီးတို့ အသစ်ထပ်ပေါင်းလာတဲ့ ပစ္စုပ္ပန် အခုလက်ရှိဘဝမှာ ထပ်တိုးလာတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေရယ် ပေါင်းလိုက်ရင် သံသရာကိုလည်စေတဲ့ တွန်းအားဟာ ထုထည်နဲ့ကို ကြီးမားလာပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ရှေ့တစ်ဘဝဖြစ်ဦးမယ်၊ ရှေ့တစ်ဘဝ ဖြစ်ဦးမယ်၊ ရှေ့တစ်ဘဝဖြစ်ရဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ မဆုံးနိုင်တော့ပါဘူး။ လည်ခဲ့တာတွေလည်း ဘဝပေါင်းများစွာ၊ ရှေ့ကိုလည်ရမှာလည်း ဘဝပေါင်းများစွာပါ။ ဒီလို သံသရာကိုလည်စေတဲ့ အကြောင်းတရားကို ရှာကြည့်မယ်ဆိုရင် အကြောင်းရင်းဟာ ကံတရားလို့ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။

သံသရာလည်စေတာ

သံသရာလည်စေတာဟာ ဘယ်တရားလဲ၊ ဘယ်သူပြုတဲ့တရားလဲဆိုရင် ကိုယ်ပြုတဲ့ကံတွေ ပါပဲ။

ကိုယ်ပြုတဲ့ကံက ကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ဘုန်းကြီးတို့ ကောင်းတဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေ၊ ကောင်းတဲ့အနေအထားနဲ့ သံသရာမှာ ကျင်လည်ရပါတယ်။ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံက မကောင်းဘူးဆိုရင်တော့ဖြင့် မကောင်းတဲ့ အခြေအနေ၊ မကောင်းတဲ့ အနေအထား အဆင့်အတန်းနဲ့ သံသရာမှာ ကျင်လည် ရပါတယ်။

လည်တာကတော့ဖြင့် လည်နေတာပါ။ ကံရှိလို့ရှိရင် သံသရာမှာဖြင့် မလွဲမသွေ လည်ပတ်နေမှာပါ။ သံသရာစက်ဘီးကို ရပ်စေချင်တယ်ဆိုရင် ကံကို ရှင်းဖြတ်ရပါမယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ကားတစ်စီး လမ်းပေါ်သွားနေတယ်၊ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ မရပ်မနား သွားနေတယ်၊

ဘီးတွေလည်နေတယ် ဆိုတာ လောင်စာဆီ၊ ဓာတ်ဆီတို့၊ ဒီဇယ်ဆီတို့ ရှိလို့သာ သွားနေတာပါ။ ကားဘီးတွေ အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေတာပါ။

လောင်စာဆီတွေ ကုန်ပြီ၊ ဓာတ်ဆီလည်းမရှိ၊ ဒီဇယ်ဆီလည်းမရှိ၊ လောင်စာဆီမရှိတော့ဘူးဆိုရင် သွားနေတဲ့ ကား၊ ရထား၊ လေယာဉ်၊ သင်္ဘောတွေ ဟာ ဆက်သွားလို့ မရတော့ပါဘူး လောင်စာမရှိတော့ ဘူး ဆိုတာနဲ့ ရပ်သွားပါတယ်။

သံသရာအလည်ရပ်ဖို့အတွက် ရှိတဲ့ကံတွေကို ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်က ရှင်းဖြတ်ပစ်ရပါမယ်။

ကံရှိသမျှ ခံရ စံရ

ကံအကျိုးက ခံရတဲ့ကံနဲ့ စံရတဲ့ကံလို့ နှစ်မျိုး ကွဲပြားပါတယ်။ ချမ်းချမ်းသာသာ သက်သက်သာသာ နဲ့ သံသရာလည်ရတယ်ဆိုရင် စံစားရတဲ့ ကံအကျိုး ပါ။ မသက်မသာ ဒုက္ခတွေနဲ့ သံသရာလည်ရတယ် ဆိုရင် ခံစားရတဲ့ ကံအကျိုးပါ။ ခံရတဲ့ကံ စံရတဲ့ကံ၊

ကောင်းကံ ဆိုးကံ၊ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးလို့ ခွဲပေမယ့် သဘောကတော့ အတူတူပါပဲ။

ခံရတဲ့ကံကလည်း သံသရာလည်စေပါတယ်။ စံရတဲ့ကံကလည်း သံသရာလည်စေပါတယ်။ တဝဲ လည်လည် လည်တာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ။

ခရီးတစ်ခု သွားကြရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ဘယ်ပုံစံနဲ့ပဲသွားသွား လမ်းလျှောက်သွားလည်း ရောက်တာပဲ။ ယာဉ်တစ်မျိုးမျိုး စီးသွားလည်း ရောက်တာပဲ။ သွားတဲ့ပုံသဏ္ဍာန် မတူကြပေမယ့်လို့ သွားတာချင်း၊ ရောက်တာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ။

"တို့ကတော့ဖြင့် ကောင်းတဲ့ကံတွေပဲ လုပ်မယ်၊ ချမ်းချမ်းသာသာနေရတဲ့ ဘဝတွေမှာပဲ နေမယ်၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲ နေချင်တယ်" ဆိုပြီး ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကိုချည်းပဲ ရွေးလုပ်တယ်။ သို့သော်လည်း အဲဒီလို ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကောင်းတဲ့အကျိုးတွေ ရတယ်။ ကောင်းကျိုးရလည်း ဒီကောင်းကျိုးဟာ

သံသရာလည်တဲ့အကျိုးကိုသာ ဖြစ်စေပါတယ်။

သံသရာကထွက်မြောက်တဲ့အလုပ်ကိုမလုပ်မချင်း၊ သံသရာဘဝတွေကို အလည်မရပ်စေတဲ့ ကံတွေကို ပြုနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ သံသရာထဲမှာနေ, သံသရာထဲမှာပျော်နေတဲ့ ကာလပတ်လုံးမှာ နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ဘူးဆိုရင် မမှားပါဘူး။

ဘယ်တော့မှ နိဗ္ဗာန်ရသလဲ၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ နိဗ္ဗာန်ရသလဲဆိုရင် ပြုထားပြီး ဖြစ်ထားပြီးတဲ့ ကံတွေကုန်မှ နိဗ္ဗာန်ရပါမယ်။ ကံမကုန်ရင် နိဗ္ဗာန် မရနိုင်သေးပါဘူး။

ကံမကုန်ရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ဝေး

ကံတွေမကုန်သေးဘူးဆိုရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ အဝေးကြီးကို ဝေးပါသေးတယ်။ သံသရာရဲ့အဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်ရှိပါတယ်။ သံသရာကြီးကို အဆုံးသတ်ပေးမှာ နိဗ္ဗာန်ပါ။

သံသရာမလည်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါပြီ။ ဒီနေ့ သံသရာကို ဖြတ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားပါမယ်။ ဒီနေရာမှာ သံသရာစက်အလည်ရပ်အောင် လုပ်နိုင်ရင် ဒီနေရာမှာပဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါတယ်။

နိဗ္ဗာန်က ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ရေ အဝေးကြီးမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးနေအောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ကံတွေကပါ။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးအောင် ဘယ်သူက ဖန်တီးတာလဲဆိုရင် သံသရာလည်အောင် ဖန်တီးနေတဲ့ သူ ကိုယ်တိုင်ကပါ။

နိဗ္ဗာန်လိုချင်သူနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မနီးစပ်အောင် ကြားခံနေတာက သံသရာပါ။ သံသရာခရီး အရှည်ကြီးဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ခရီးကို အဝေးကြီး သွားရပါမယ်။ သံသရာခရီး မဝေးတော့ဘူး၊ ကျင်လည်ရမယ့် သံသရာဘဝတွေ နည်းသွားပြီဆိုရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးပါတယ်။

ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် အားထုတ်တယ်ဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် သံသရာလည်မယ့်ကံတွေကို ကုန်အောင်လုပ်နေတာပါ။ သံသရာ လည်မယ့်ကံတွေကို ပြတ်အောင် လုပ်နေတာပါ။ ကံတွေကို အားထပ်မဖြည့်တော့ဘူး၊ ထပ်ပေါင်းပြီး တော့ မဖြည့်တော့ဘူးဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သံသရာခရီး တိုသွားပါမယ်။ သံသရာခရီး တိုတို သွားတာနဲ့အမျှ နိဗ္ဗာန်နဲ့လည်း နီးနီးပြီးသွားပါတယ်။

ကံဖြစ်ပုံအဆင့်ဆင့်

လူတစ်ယောက်မှာ မျက်စိဖွင့်ရင် နားစွင့်ရင် ဘယ်အထိ ခရီးရောက်သွားလဲ ကြည့်ကြပါစို့။

ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်တဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တွေရဲ့ ထိတွေ့မှု ဖဿကနေ ခံစားမှု ဝေဒနာ၊ လိုချင်မှု တဏှာ၊ စွဲလန်းမှု ဥပါဒါန်၊ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မှု ကံ

အထိ ရောက်သွားပါတယ်။

မျက်စိတစ်ချက် ဖွင့်လိုက်တဲ့ အချိန်အခါမှာ မြင်လိုက်တဲ့ အဆင်းမျိုးစုံ ရူပါရုံ၊ ဒီအဆင်းမျိုးစုံ ရူပါရုံနဲ့ ကိုယ့်မျက်လုံး မျက်စိနဲ့ ပေါင်းဆုံမိတယ်၊ ထိတွေ့မိတယ်ဆိုတာ ဖဿပါ။

အဲဒီ ထိတွေ့မှုကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ခံစားတယ်ဆိုတာက ဝေဒနာပါ။

ဝေဒနာနဲ့ ခံစားပြီးတော့ ခံစားရုံတင် မကသေးဘူး၊ မြင်ရတဲ့ အဆင်းမျိုးစုံပေါ်မှာ သဘောကျတယ် နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာရင် တဏှာပါ။ တဏှာကနေ စွဲလမ်းတဲ့အဆင့်ရောက်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြင်းပြင်းပြပြကို လိုလားတောင့်တနေတာက ဥပါဒါန်ပါ။

ဥပါဒါန်ပြီးရင် ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတော့ ပြုလုပ်မှု ကံတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီတော့ ကံကို ဘယ်သူဖန်တီးနေတာလဲလို့ ပြန်ကြည့်ရင် ကိုယ်

ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဖန်တီးနေတာလို့ ပြောရမှာပါ။

နေ့စဉ်ဖြစ်နေတဲ့ကံ

နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့မျက်စိ ဖွင့်လိုက်လို့ မဖွင့်တတ်ရင် ကံဆိုးရောက်ပါတယ်။ နားကနေ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် နားမထောင်တတ်ရင် ကံဆိုးကို ရောက်ပါတယ်။ နှာခေါင်းက အနံ့တစ်ခု နမ်းရှူတယ်။ မရှူတတ်ဘူးဆိုရင် ကံဆိုးကို သွားတာပါပဲ။ လျှာပေါ်ကို အရသာတစ်မျိုး ရောက်လာလို့ မရှုမှတ်နိုင်ရင် ကံဆိုးရောက်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ တစ်ခုခုထိတွေ့ချိန်မှာ ထိတွေ့မှုကိုအကြောင်းပြုပြီး ကံအထိ ရောက်သွားပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်တဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ် အားလုံးဟာ ကံဘက်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ ကံဆိုးကိုသာလျှင် ရှေ့ရှုပြီး သွားနေတယ်ဆိုရင် သံသရာကြီးဟာ

ရှည်သထက် ရှည်မှာပါ။

ကံကို ရပ်တဲ့အလုပ် ဖြတ်တဲ့အလုပ် မလုပ်မချင်း ဘုန်းကြီးတို့တွေကတော့ သံသရာလမ်းအတိုင်း မမောနိုင် မပမ်းနိုင် သွားနေရမှာပါ။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တာနဲ့ မျက်စိတစ်ချက်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ကံဆိုးရောက်၊ ကံကနေ ပြီးတော့ သံသရာရှည်အောင် ဖန်တီး၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးအောင် ပြုပါတယ်။

နားကနေပြီး အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရင်လည်း ကံဆိုးကိုရောက်၊ ဒီကံက သံသရာရှည်အောင် ဖန်တီး ပြီး နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးအောင် ပြုပါတယ်။

စိတ်ကနေ ကြံစည်တဲ့အခါမှာလည်း စိတ် အကြံအစည်မှန်သမျှ၊ စိတ်ကြံစည်သမျှတွေဟာ ကံဆိုးရောက်သွားပြီး ကံတွေကနေ သံသရာရှည် အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်နဲ့

ဝေးအောင် လုပ်လိုက်ပါတယ်။

သာမန်အားဖြင့်သာ ကိုယ်က ကောင်းကောင်း နေတယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေပဲ လုပ်နေတယ်၊ ကောင်းတာပဲ ပြောနေတယ်၊ ကောင်းတာပဲ ကြံစည် နေတယ်ဆိုပေမယ့် ကံဆိုးကို ဦးတည်ပြီးသွားနေတာ မှန်သမျှဟာ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးကြောင်းတွေပါ။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးကြောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေးကြောင်းတွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်။

နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးကြောင်းချည်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက် နိဗ္ဗာန်ရချင်ပါတယ်၊ နိဗ္ဗာန်လိုချင်ပါတယ်၊ နိဗ္ဗာန် ရောက်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုပင် တောင့်တ တောင့်တ၊ နှုတ်ကသာ ဘယ်လောက်ပြောပြော ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်က နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းမဟုတ်ရင် နိဗ္ဗာန်မရောက်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ဝေးတဲ့ အလုပ်တွေက

ဘယ် အလုပ်၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးတဲ့ အလုပ်တွေက ဘယ်အလုပ် ဆိုတာကို သိရပါမယ်။ ဒီကံတွေကို ဘယ်သူကနေ အားဖြည့်ပေးနေတာလဲ၊ ဒီကံတွေကို ဘယ်သူကနေ ဖြစ်စေတာလဲဆိုတာကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ကောင်းကောင်းကြီးကို သိဖို့လိုပါတယ်။

ဒုက္ခသစ္စာမသိရင်

ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရားပါ။ အမှန်စင်စစ် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကို မသိရင် ကံကို နှစ်သက် သဘောကျတတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကံတွေကို ဒီလောက်တောင် သဘောကျနေတာလဲ၊ ကြိုက်နေကြတာလဲလို့ ကောက်ချက်ချလိုက်ရင် ဒုက္ခသစ္စာကို မသိလို့ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်လာပါတယ်။

ဒုက္ခသစ္စာကို မသိတဲ့ မမြင်တဲ့သူဟာ သံသရာကိုလည်း မကြောက်လန့်ပါဘူး။ သံသရာလည်ရမှာကိုလည်း မစိုးရိမ်ပါဘူး။ မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက် ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားပုံရှိပါတယ်။ မျက်စိကန်းနေသူဟာ မမြင်ရတော့ တစ္ဆေကို မကြောက်မလန့်ပါဘူး။

သူက မသိ သူက မမြင်တဲ့အတွက် တစ္ဆေက ဘယ်လိုပဲ အကောင်အထည်ပြပြ၊ ဘယ်လိုပဲ ခြောက် ခြောက်၊ ဘယ်လိုပဲလှန့်လှန့် မကြောက်မလန့်ပါဘူး။ မမြင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ခြောက်လှန့်တဲ့ တစ္ဆေ မောရုံ ပဲရှိမယ်။ မျက်စိမမြင်တဲ့သူဟာ မကြောက်ပါဘူး။

သံသရာထဲမှာပျော်

ဒီသဘောပါပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာကို မသိဘူးဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ သံသရာကိုလည်း မကြောက်ပါဘူး။ သံသရာလည်ရမှာကိုလည်း မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ မထိတ်လန့်ပါဘူး။ သံသရာထဲမှာ လည်ချင် သလောက် လည်၊ သံသရာရှည်ချင်သလောက် ရှည်၊ သံသရာဒုက္ခ ဘယ်လောက်များများ သံသရာ ထဲမှာ ပျော်တယ်။ သံသရာထဲမှာ နေရတာကိုပဲ ကျေနပ်တယ်။

လူပဲ ဖြစ်ရဖြစ်ရ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ရဖြစ်ရ၊ လူဖြစ်နေရ

တာလည်း ကောင်းတာပဲ၊ နတ်ဖြစ်ရတာလည်း ကောင်းတာပဲ။ လူ့ဘဝမှာလည်း နေရတာပျော်တယ်။ နတ်ဘဝမှာလည်း နေရတာပျော်တယ်။ လူနတ်ဘဝ တွေမှာ နေချင်တယ်ဆိုပြီး ဖြစ်နေတာဟာ အဖြေရှာ ကြည့်ရင် ဒုက္ခသစ္စာ ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရားကို မသိလို့ပါ။ အဲဒီတော့ နိဗ္ဗာန်လိုချင်တဲ့သူဟာ ဒုက္ခ သစ္စာကို သိရပါမယ်။ ခန္ဓာရဲ့ဒုက္ခ၊ ဘဝရဲ့ဒုက္ခ၊ သံသရာရဲ့ဒုက္ခကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိနေရပါမယ်။

သူတော်ကောင်းတို့အမြင်

တရားဓမ္မကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး တရားရ သွားတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေ၊ ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တွေ တရားရှာစဉ်ကာလ သူတို့ရဲ့စိတ်အခြေအနေ၊ သူတို့ရဲ့ဉာဏ်အမြင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင် တရားမရသေးသော်လည်း ဒုက္ခသဘောကို နားလည်ကြပါတယ်။

ဘဝရဲ့ဒုက္ခ၊ ရလာတဲ့ဘဝမှာ နေရတဲ့ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်း ဆင်းရဲကိုလည်း သိမြင်ကြပါတယ်။

လူဖြစ်နေပြီဆိုရင်လည်း လူ့ဘဝရဲ့ ဆင်းရဲကို သိကြပါတယ်။ လူမဟုတ်တဲ့ တခြားဘဝရောက်နေရင်လည်း တခြားဘဝရဲ့ဆင်းရဲဒုက္ခကို သိကြပါတယ်။

လူပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ နတ်ပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ တိရစ္ဆာန်ပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ဘယ်လိုဘဝမှာပဲ ရောက်နေရောက်နေ ဘဝမှာနေရတဲ့ဆင်းရဲ အကြပ်အတည်းကို သဘောပေါက် နားလည်ကြတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ခန္ဓာရထားတဲ့အတွက် ရရှိခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ကြပါတယ်။

ခန္ဓာဒုက္ခကိုသိတော့

ခန္ဓာဒုက္ခဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးပါ။

လက်ရှိခန္ဓာဟာ ကိုယ်မွေးကတည်းက ရထားတဲ့ခန္ဓာပါ။ မွေးလာကတည်းက အမြဲတမ်း ကိုယ်နဲ့ အတူရှိနေတဲ့ခန္ဓာပါ၊ ကိုယ်နဲ့ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါနေတဲ့ ခန္ဓာပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တရင်းတနှီး ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ခန္ဓာရဲ့ ကောင်း မကောင်း၊ ဆိုး မဆိုးကို သိဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပါ။

ခန္ဓာဒုက္ခကို သိတော့မှ ဘဝဒုက္ခကို သိပါမယ်။ ဘဝဒုက္ခကို သိပါမှ သံသရာဒုက္ခကို သိပါလိမ့်မယ်။ ဒီဒုက္ခတွေကို ကောင်းကောင်းမြင်တော့မှ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တကယ် နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်စိတ် ပေါ်လာပါမယ်။

ဆင်းရဲဒုက္ခကို မသိဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ကောင်းတယ်လို့ သူများက ပြောလို့၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အေးချမ်းတယ်လို့ သူများက ပြောလို့သာ လိုချင်တဲ့ သဘောလောက် ရှိသေးတာပါ။ ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်နိုင်သေးပါဘူး။

တကယ်လိုချင်လားဆိုရင် တကယ်မဟုတ်သေးဘူး။ ဘယ်အချိန်ကျမှ နိဗ္ဗာန်ကို တန်ဖိုးထားသလဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြတ်နိုးသလဲဆိုရင် ဆင်းရဲအမှန်ကို သိလာမှပါ။ ဒုက္ခသစ္စာကို သိမြင်တဲ့သူဟာ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းကံတွေကို မလိုချင်တော့ပါဘူး။

ကံအကျိုးပေးသိမြင်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်ကို ပြန်ကြည့်ရင် တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံဆိုတဲ့ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှုကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ တဏှာကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ကံဖြစ်လာတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံဆိုတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းတရားဟာ သစ္စာအားဖြင့်ပြောမယ်ဆိုရင် ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း သမုဒယသစ္စာပါ။

အခုလက်ရှိပြုလုပ်နေတဲ့ အကြောင်းကံတွေလို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ အကြောင်းကံတွေရဲ့ အကျိုးပေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင် ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းကြောင့်

ဖြစ်ပေါ်လာမှာတွေဟာ အနာဂတ်အကျိုးတရားတွေပါ။

အနာဂတ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာမယ့်အကျိုးက ဆင်းရဲခြင်းအမှန် ဒုက္ခသစ္စာပါ။ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံပြီးရင် ဆက်လက်ဖြစ်လာမှာက ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ ဖြစ်တာမို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့ဟာ အနာဂတ်အကျိုးဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတွေပါ။ ဒါကြောင့် ကံကြောင့်ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးမှန်သမျှဟာ ဆင်းရဲခြင်းတွေသာ ဖြစ်တယ်လို့ သိမြင်နေရပါလိမ့်မယ်။

ကံကိုပြုလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကံကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကံရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဘာဖြစ်လာမှာလဲ ဆိုတော့ ဇာတိခန္ဓာ ရလာပါလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခခန္ဓာ ရလာပါလိမ့်မယ်။

ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်လာတာလဲလို့ အကြောင်းရင်းကို ပြန်ကြည့်ရင် တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံကြောင့်လို့ အဖြေပေါ်လာပါတယ်။

ဒုက္ခသစ္စာကို မသိမမြင်သူဟာ အကျိုးပေး

မယ့် ကံတွေကို သဘောကျ နှစ်သက်တတ်ပါတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာကို ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်သွားတဲ့သူဟာ အကြောင်းကံတွေကို ဘယ်တော့မှ သဘောကျ နှစ်သက်မှု မရှိတော့ပါဘူး။

ဒုက္ခသိမြင် ကံမလိုချင်

အကျိုးပေးမယ့်ကံတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်နေတာဟာ ဒုက္ခသစ္စာကို သိလို့လား၊ မသိလို့လားဆိုရင် မသိကြလို့ပါ။ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးပေးမယ့် ကံတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာတွေဟာ ရလာမယ့်အကျိုး ဒုက္ခသစ္စာကို သိမြင်နေလို့ပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဒီကံတွေကို မလိုချင်အောင် မနှစ်သက်အောင် ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတော့ ဆင်းရဲအမှန် ဒုက္ခသစ္စာကို သိအောင်လုပ်ကြရပါမယ်။ တရားအလုပ်ကို အားထုတ်တယ်ဆိုတာ ဒုက္ခသစ္စာကို သိအောင် လုပ်နေကြတာပါ။

နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်တယ်ဆိုတာက အဆုံးကို လှမ်းမျှော်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့

စကားပါ။ နိဗ္ဗာန် မရောက်ခင် ဒုက္ခသစ္စာကို သိမြင်မယ့် အဆင့်တစ်ဆင့် ရှိနေပါသေးတယ်။

ခန္ဓာရလာတဲ့ဇာတိကလည်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ အိုရတဲ့ဇရာကလည်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ နာရတဲ့ဗျာဓိ သေရမယ့်မရဏကလည်း သိရမြင်ရမယ့် ဒုက္ခသစ္စာဟာ အဝေးကြီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခန္ဓာမှာပဲ ရှိနေပါတယ်။ ဆင်းရဲအမှန်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်သဘောတွေ၊ ရုပ်နာမ်ဒုက္ခသဘောတွေဟာ ခန္ဓာမှာပဲ ရှိနေကြ ပါတယ်။

ဒါကြောင့် “နိဗ္ဗာန် ဘယ်မှာရှိလဲလို့ သိချင်ရင် ကိုယ့်ခန္ဓာမှာကြည့်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုတွေ့ချင်ရင် ကိုယ့်ခန္ဓာမှာရှာ” လို့ ပြောကြတာပါ။ ခန္ဓာက ပြနေတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ခန္ဓာကပြောနေတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကို သိအောင် အခုလို တရားဓမ္မကျင့်ကြံကြရတာပါ။

ခန္ဓာကပြတာကိုကြည့်

တရားအလုပ်ရဲ့ သဘောကို ကောက်ချက်ချလိုက်ရင် တရားအလုပ် အားထုတ်တယ်ဆိုတာဟာ

ခန္ဓာက ပြတာကို ကြည့်တဲ့သဘောဆိုရင် မမှားပါဘူး။ တရား ဘယ်သူက ပြတာလဲ။ ခန္ဓာကပြတယ်ဆိုမှ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ခန္ဓာကပြတာကို တရားကျင့်သူက ကြည့်ရမှာပါ။

ခန္ဓာကပြတာ အမြင်သာဆုံးအနေနဲ့ ဘာတွေပြနေသလဲဆိုရင် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ အိုနာသေတွေကိုပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးရလာတဲ့ ဘဝအစဟာ ဇာတိ၊ အခုလက်ရှိ အချိန်အခါမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့သဘောက ဇရာနဲ့ ဗျာဓိတွေပါ။ မလွဲမသွေ ရောက်လာမှာက မရဏ သေခြင်းတရားပါ။

ဇရာ၊ ဗျာဓိရှိနေတဲ့ ဒီခန္ဓာကိုကြည့်ရင် ဒုက္ခမြင်လာပါတယ်။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရဲ့ ဖြစ်မှု ပျက်မှုသဘောတွေကို အသေးစိတ်ကြည့်နေရင် ရုပ်နာမ်ရဲ့ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို မြင်လာပါတယ်။

ဒုက္ခမြင်တဲ့သူဟာ အကျိုးပေးမယ့်ကံတွေကို မကြိုက်တော့ပါဘူး။ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းကို လှမ်းတွေ့သွားပြီ။ ဒုက္ခတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလို့ ဒုက္ခဖြစ်

ကြောင်းတွေ တွေ့လာလို့ ခန္ဓာကို ငြီးငွေ့လာပါတယ်။ ဘယ်သူ့မျက်စိနဲ့ကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်သူ့ဉာဏ် အမြင်နဲ့ပဲ ကြည့်ကြည့် ခန္ဓာကြီးဟာ အဟုတ်အမှန်ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာဟာ ငြင်းလို့မရပါဘူး။

ဘယ်လိုပဲသက်သာအောင်နေနေ၊ ဘယ်လိုပဲချမ်းသာအောင်နေနေ၊ ဘယ်လိုပဲ ပြင်ပေးပြင်ပေးချမ်းသာရဲ့လား၊ သက်သာရဲ့လားဆိုရင် မချမ်းသာမသက်သာပါဘူး။

ဘယ်လိုပဲပြင်ပြင်

အခုထိုင်ရတာ ညောင်းလို့ဆိုပြီး ကိုယ်အနေအထားတွေ ပြုပြင်ပြောင်းရွှေ့ကြပါတယ်။ ဒါဟာ အလွယ်တကူ လူတိုင်းသိနိုင်တဲ့ လက်ရှိခန္ဓာရဲ့ဖြစ်ရပ်မှန် အနေအထားပါ။

ထိုင်နေတာ အချိန်နည်းနည်းကြာသွားရင် ညောင်းလိုက်တာ၊ ညောင်းလိုက်တာဆိုပြီး မညောင်းအောင် ခန္ဓာကို ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ ပြင်ပေးတယ်၊ ပြောင်းပေးတယ်၊ ရွှေ့ပေးတယ်၊ ဣရိယာပုတ်

အနေအထားတွေ ညှိပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာမှု ရလားဆိုတော့ မရပါဘူး။ ဘယ်လိုနေနေ ဆင်းရဲ တာက ဆင်းရဲတာပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပြင်ပြင် ဆင်းရဲတာက ဆင်းရဲတာပါပဲ။

ထိုင်နေလည်း ဆင်းရဲတယ်။ ရပ်နေလည်း ဆင်းရဲတယ်။ သွားနေရတာလည်း ဆင်းရဲတယ်။ စားနေတာလည်း ဆင်းရဲတယ်။ အိပ်နေရတာလည်း ဆင်းရဲပါတယ်။ ဘယ်လိုနေနေ ဆင်းရဲတယ်လို့ မမြင်တဲ့အတွက်ကြောင့် တရားနဲ့ဝေးနေကြပါတယ်။

နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သင့်ရက်သားနဲ့ မရောက်နိုင်ကြတာဟာ ခန္ဓာအကြောင်း ကောင်းကောင်းနားမလည်ကြလို့ပါ။

ခန္ဓာကို ဒုက္ခဆင်းရဲပဲလို့ သိသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးသွားပါပြီ။ သိသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ခန္ဓာကို ပြန်ကြည့်ဆိုတာ ခန္ဓာအကြောင်း ကျေကျေညက်ညက် သိမြင်ရအောင် ကြည့်ခိုင်းနေတာပါ။

တရားအားထုတ်နေသူဟာ ခန္ဓာမှာဖြစ်နေတဲ့

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာစဉ်ရဲ့ သဘောသဘာဝတွေဖြစ်တဲ့ ဆင်းရဲ တဲ့သဘော၊ နှိပ်စက်နေတဲ့သဘော၊ မသက်မသာ မညှာမတာ ဖြစ်နေတဲ့ သဘောတရားတွေကို မြင်အောင်ကြည့်ဖို့လိုပါတယ်။

ဒီဒုက္ခတွေ ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အကြောင်းကံကို တွေ့လိုက်ပြီး၊ မြင်လိုက်ပြီး ဒီလိုဒုက္ခတွေ ဖြစ်နေတာဟာ ကံတရားကြောင့် ဖြစ်နေတာလို့ နားလည်ရမှာပါ။ ရလာကြတဲ့ ခန္ဓာဟာ ကံပေးတဲ့ ခန္ဓာပါ။ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာပါ။ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံရဲ့ အကျိုးဆက် ဟိုဘက်မှာ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏဆိုတဲ့ ခန္ဓာဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကံကြောင့် ဖြစ်တာ သေချာပါတယ်။

ကံကလည်း ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲလို့ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ဥပါဒါန်ကြောင့် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဥပါဒါန် ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲလို့ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် တဏှာကြောင့် ဖြစ်လာပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်သွားလိုက်ရင် တဏှာက ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲဆိုရင် ဝေဒနာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ဆက်သွားလိုက်ရင် အဆုံးဘယ်ပြန်ရောက်သွားမှာလဲဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာဆီကို ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ကံကို ပြုခိုင်းတာဟာ အဝိဇ္ဇာပါ။ ဒုက္ခသစ္စာကို မသိနားမလည်တဲ့ အဝိဇ္ဇာက ဖုံးလွှမ်းနေလို့ ကံကိုကြိုက်နေတာပါ။ မသိနားမလည်နိုင်တဲ့ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်ခွာနိုင်ရင်၊ အမှန်တရားကို သိမြင်မယ်ဆိုရင် အကျိုးပေးမယ့်ကံတွေကို မလိုလား မနှစ်သက်တော့ပါဘူး။

အဝိဇ္ဇာဖုံးထားလို့

မသိမှုအဝိဇ္ဇာက ဆင်းရဲအမှန် ဒုက္ခသစ္စာကို မသိအောင် ဖုံးဖိထားပါတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ရှိလည်းရှိတယ်။ ထင်ထင်ရှားရှား ပြလည်းပြပါတယ်။ ဘယ်လိုနေနေ၊ ဘယ်မှာနေနေ၊ ဘယ်အချိန်မှာမဆို ဒုက္ခတွေကတော့ဖြင့် ဖြစ်မြဲ

အတိုင်း ဖြစ်နေတာပါ။

ဖြစ်နေတဲ့ဒုက္ခကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဒုက္ခရယ်လို့ မထင်အောင်၊ မမြင်အောင် ဘယ်သူက ဖုံးကွယ်ထားလဲဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာပါ။ အဝိဇ္ဇာက သိပ်ကို အစွမ်းထက်ပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်နေတာတောင်မှ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဒုက္ခရောက်နေတယ်လို့ မမြင်သေးပါဘူး။

ဒုက္ခကြီး ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ အသေချာကြီး ရှိနေတာတောင်၊ သေသေချာချာကြီး တွေ့နေတာတောင်မှ ဒုက္ခပါပဲလို့ သဘောမပေါက်ကြပါဘူး။ နားမလည်နိုင်ကြပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဒီလောက်တောင် ညံ့ဖျင်းမိုက်မဲနေရတာလဲဆိုရင် အဝိဇ္ဇာကြောင့်ပါ။ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်အရ ကြည့်ရင် ဒီအတိုင်းသာ အတိအကျ အဖြေထွက်လာပါတယ်။

အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကြောင့် သံသရာလည်တာပါ။ သံသရာရဲ့ရေသောက်မြစ် ဆိုတာလည်း အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာပါ။ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုအကြောင်းရှာရှာ နောက်ဆုံးမှာတော့ အကြောင်းရင်းဖြစ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာဆီကိုပဲ ပြန်ရောက်ပါတယ်။

နိဗ္ဗာန် မရောက်တာသည် အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကြောင့်၊ သံသရာရှည်တာကလည်း အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကြောင့်ပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်က သံသရာတိုအောင် မလုပ်ဘဲနဲ့ သံသရာရှည်သည်ထက် ရှည်အောင် ဆွဲဆွဲဆန့်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးသည်ထက်ဝေးပါတယ်။

ကြိုးစားနေပါလျက်

နိဗ္ဗာန် မရောက်နိုင်သေးဘူး၊ ငါတို့ ဒီလောက် အားထုတ်တာတောင်မှ ခုချိန်ထိ ဘာတရားမှ

မရသေးဘူး၊ ဒီလောက်ကြိုးစားနေရက်သားနဲ့ တရားလည်း မမြင်ဘူး ဆိုတာတွေဟာ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကို မပယ်နိုင်တာကြောင့်ပါ။

ဒုက္ခသစ္စာကို မသိမြင်တဲ့အတွက် ကံကို ကြိုက်တယ်။ ကံတွေကြိုက်လို့ ကံတွေပြုလုပ်တော့ သံသရာရှည်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေတာ၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တွဲရက် ဖြစ်နေတာက တဏှာပါ။

ဒါကြောင့် အတိတ်က အဝိဇ္ဇာက စပေးလိုက်တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပတ်မှုဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဘယ်ထိရောက်သွားလဲဆိုရင် ပစ္စုပ္ပန်ခံစားမှု ဝေဒနာထိ ရောက်ပါတယ်။ ဝေဒနာကနေ တဏှာဆီ ရောက်ပါတယ်။ တဏှာကနေ ပြန်စပေးလိုက်တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏဆိုပြီး မရဏထိ ရောက်သွားပါတယ်။ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လည်သွားပါတယ်။

အဝိဇ္ဇာခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ လှည့်ပေးလိုက်ရာကနေ တဏှာလက်ထဲ ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ တဏှာလက်ကနေ လှည့်ပေးလိုက်တာ တစ်ခါ အဝိဇ္ဇာလက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားပါတယ်။

အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ ခြယ်လှယ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သံသရာထဲမှာနေရတဲ့ ဆင်းရဲတွေကိုလည်း ဆင်းရဲမှန်း မသိဘူး။ ဒုက္ခကိုလည်း ဒုက္ခလို့ မမြင်ဘူး။ မသိမမြင်တဲ့အပြင် ဒီဆင်းရဲဒုက္ခတွေကိုပဲ မသိမသာ ပြန်ပြီး ခင်တွယ်နေတယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မသိမသာလေး ပြန်ခင်နေတာ တဏှာပါ။

ခင်လို့အပြစ်မမြင်

ဘုန်းကြီးတို့ ဒုက္ခကိုခင်နေတဲ့ တဏှာဟာ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ အဝိဇ္ဇာတွေနဲ့ ဘာကြောင့် တရားမသိ၊ တရားမမြင်အောင် ဖြစ်နေသလဲဆိုရင် တော့ ခင်မင်နေတဲ့ တဏှာကြောင့်ပါ။

လောကမှာဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝတစ်ခုက ကိုယ်ခင်မင်နေတဲ့သူတစ်ယောက် ကိုယ်သဘောကျ နေတဲ့သူတစ်ယောက်

ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုနေနေ၊ ဘာပြောပြော ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အကောင်းပဲ မြင်နေတတ်ကြပါတယ်။

သူ့အပြစ် ရှိရင်တောင် အပြစ်လို့ မမြင်မိပါဘူး။ သူ့ကို ကိုယ်က သဘောကျခင်မင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့အပြစ်ကို လုံးဝ မမြင်မိပါဘူး။ ခင်နေတာက တဏှာပါ။ ခင်လို့ အပြစ်မမြင်တာက အဝိဇ္ဇာပါ။

ခန္ဓာက ဒုက္ခပေးတယ်လို့ ပြောပေမယ်လို့ ခန္ဓာကြီးကို ခင်မင်တွယ်တာနေချိန်မှာ သိတဲ့သူ မြင်တဲ့သူတွေက ဒုက္ခခန္ဓာလို့ ပြောနေပေမယ့် ခန္ဓာကြီးကို ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်က အပြစ်မမြင်ပါဘူး။

ဘယ်သူ့ကြောင့် မမြင်တာလဲ။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကြောင့်ပါ။ တဏှာက ခင်အောင်လုပ်ပေးထားပါတယ်။ ခန္ဓာကြီးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကြောင့်ကြစိုက် လုံ့လစိုက်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနေတယ်၊ နှစ်သက်နေတယ်၊ တွယ်တာနေတယ်၊ စွဲလန်းနေတယ်။ နှစ်သက်စွဲလန်းနေတယ်ဆိုတာ တဏှာလက်ချက်ပါ။ တဏှာဖုံးအုပ်ထားတဲ့အတွက်ကြောင့်

အပြစ်မမြင်တော့တာက အဝိဇ္ဇာပါ။

ဒုက္ခမှန်းသိလာရင်

အပြစ်မမြင်အောင် ဖုံးအုပ်ထားတာအဝိဇ္ဇာပါ။ တရားမသိမမြင်သူတွေမှာ အဝိဇ္ဇာရှိနေကြပါတယ်။ အခုအားထုတ်ကြတာက မသိမှု အဝိဇ္ဇာကနေ သိမှုဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် အားထုတ်နေကြတာပါ။ မသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာကနေ သိတဲ့ဝိဇ္ဇာဉာဏ် ဖြစ်လာအောင်ပါ။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း သိလာရင် တရားရပါပြီ။ ခန္ဓာရဲ့ အပြစ်ကို မြင်လာရင် တရားရပါပြီ။ ခန္ဓာကို မချစ်ခင်၊ မနှစ်သက်၊ မတွယ်တာရင် တရားရပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ကို ရှုခိုင်းတဲ့ အရှုခံက ရုပ်နဲ့နာမ်တရားတွေကို သတိနဲ့ရှုမှတ်ခိုင်းနေတာပါ။ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို ရှုမှတ်သိနေရပါမယ်။ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဆိုတာတွေ ပယ်ခွာပြီး ရုပ်နာမ် သီးသန့်မြင်အောင် ကြည့်နေရပါမယ်။

ငါပါလို့ရှိရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ညှာနေပါသေးတယ်။ သူဆိုလို့ရှိရင် သူ့ကို ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး ဖြစ်လာနေပါသေးတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါဆိုရင်လည်း ချစ်တာတွေ မုန်းတာတွေ ဝင်တတ်ပါတယ်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမဆိုရင်လည်း နှစ်သက်တာ၊ မနှစ်သက်တာတွေ ပါဝင်လာပါတယ်။

အဲဒါတွေ ဘာတစ်ခုမှ မပါအောင် အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ ဝင်လို့မရအောင် ရုပ်နဲ့နာမ်ကိုသာ အဆက်မပြတ် ရှုမှတ်ခိုင်းတာပါ။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်

ရုပ်နဲ့နာမ်ကို သတိထားရှုလိုက်တော့ ရုပ်တရား နဲ့ နာမ်တရား၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ဆိုတာ အမှန်တကယ် ကြည့်ရင် သဘောတရားသက်သက်သာ ဖြစ်တယ် လို့ မြင်လာပါလိမ့်မယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မဟုတ်၊ သတ္တဝါလည်း မဟုတ်၊ ယောက်ျားလည်း မဟုတ်၊ မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ သိမြင်လာပါမယ်။

ရုပ်တရားကို ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်က ပုဂ္ဂိုလ်၊

သတ္တဝါ၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမလို့ သတ်မှတ်လို့ မရသလို နာမ်တရားကိုလည်း ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမလို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်လို့ မရပါဘူး။ သဘောသဘာဝ သဘောတရားမျှသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ရုပ်သဘာဝက ဖောက်ပြန်တဲ့သဘော၊ နာမ် သဘာဝက သိတဲ့သဘောတရားပါ။ ဖောက်ပြန် တာနဲ့ သိတာသာ လောကထဲမှာ ရှိပါတယ်။

ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောကို ငါ့ဥစ္စာ ငါလို့ အပိုင် ယူထားလို့ မရပါဘူး။ ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောဟာ သူ့မှာလည်း ရှိတယ်၊ ကိုယ့်မှာလည်း ရှိပါတယ်။ သူနဲ့လည်း ဆိုင်တယ် ကိုယ်နဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်။ သူ့မှာလည်း ဖြစ်သလို ကိုယ့်မှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူပိုင် ကိုယ်ပိုင်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ယောကျ်ား၊ မိန်းမလို့ သတ်မှတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။

ရုပ်တရားဟာ ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောတရား သာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်ဖြစ်၊ ငရဲသားဖြစ်ဖြစ်၊

ဘယ်သူ့သဏ္ဍာန်မှာပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ဖောက်ပြန်တဲ့ သဘာဝက ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ အမြဲတမ်း ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောသာ ထင်ရှားရှိပါတယ်။

နာမ်ဆိုတာက သိတဲ့သဘောတရားပါ။ လူဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြိတ္တာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငရဲသားဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့သဏ္ဍာန်မှာပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ သိတတ်တဲ့သဘာဝက ပြောင်းလဲ မသွားပါဘူး။ အမြဲတမ်းသိတဲ့သဘောသာ ထင်ရှားရှိ ပါတယ်။

အမှန်တရားမြင်လာ

အဲဒီလို အမှန်သဘာဝတွေကို အမှန်အတိုင်း မြင်လာအောင် ကြည့်ပေးတဲ့ အလေ့အကျင့် လုပ်ခြင်း အားဖြင့် အမှန်မြင်လာရင် ချစ်ခင်တွယ်တာမှု တဏှာ နည်းပါးသွားပါတယ်။ ခန္ဓာပေါ်မှာ တွယ်တာတပ်မက်မှု လျော့နည်းသွားပါတယ်။

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာမှာ တပ်မက်စရာ၊ စွဲလမ်းစရာ၊

နှစ်သက်စရာ၊ ချစ်ခင်စရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ ရှာလို့ မတွေ့တော့ပါဘူး။ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာလို့ မတွေ့ တော့ပါဘူး။ မမြဲတာရယ်၊ ဆင်းရဲတာရယ်၊ အစိုးမရ တာရယ်ပဲ ရှိတယ်လို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိမြင်လာ ပါတယ်။

ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို မတည်မြဲဘူး၊ ဆင်းရဲတယ်၊ အစိုးမရဘူးလို့ သိသွားမြင်သွားတာက အမှန်ကိုသိမြင်တဲ့ အသိဉာဏ်ဝိဇ္ဇာပါ။ အမှန်မသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်ပါ။

တရားကျင့်သူတွေ တရားမသိဘူးဆိုတာ အဝိဇ္ဇာဖုံးကွယ်ထားလို့ပါ။ တဏှာနဲ့လည်း ခင်မင် နေလို့ပါ။ မမြင်တာနဲ့ ခင်တာကို ဖယ်ရှားနိုင်လို့ သိသွားမြင်သွားပြီဆိုရင် ဝိဇ္ဇာဉာဏ် ပေါ်လာပါတယ်။
မသိတော့လိုချင်

မသိတာနဲ့ မမြင်တာဟာ အမြဲတမ်း ယှဉ်တွဲနေ ပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ မသိရင် တဏှာဝင်ပါတယ်။ ခင်မင်မှု

တဏှာဝင်လာရင်လည်း အဝိဇ္ဇာဖုံးတယ်လို့ ယှဉ်တွဲဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ခုက သိပ်ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လို အမြဲတမ်း တတွဲတွဲနဲ့ပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်က အဝိဇ္ဇာပယ်ချင်တယ်ဆိုရင် တဏှာကိုလည်း ပယ်ရပါတယ်။ တဏှာကို ပယ်ချင်တယ်ဆိုရင် အဝိဇ္ဇာကိုလည်း ပယ်မှရပါမယ်။ နှစ်မျိုးစလုံးကို ပယ်ရမှာပါ။

မသိတော့ လိုချင်တယ်၊ လိုချင်တော့ အမှန်မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။ မသိမှုနဲ့ လိုချင်မှုတွေ ရစ်ပတ်ပြီး ဘယ်နှစ်ဘဝ ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ သံသရာလို့တောင် မပြောနိုင်အောင် ကျင်လည်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ လုံးထွေးနေခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံသရာရဲ့ ဒုက္ခကိုလည်း မမြင်ကြပါဘူး။ ခန္ဓာဒုက္ခကိုလည်း သဘောမပေါက် နားမလည်ကြပါဘူး။ ဘဝဒုက္ခတွေကိုလည်း မသိကြပါဘူး။

မသိတဲ့အတွက်ကြောင့် ခန္ဓာကို ခင်တွယ်

တယ်။ သံသရာကို ခင်တွယ်ပါတယ်။ ခင်တွယ်မှုနဲ့ မသိမမြင် နားမလည်မှုတွေကြောင့် နိဗ္ဗာန်နဲ့ အဝေးကြီးကို ဝေးသွားတာပါ။

နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးချင်ရင်

တရားနာပရိသတ်တွေက နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အလွယ်ကလေးပါ။ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကို ဖယ်ရှင်းပစ်လိုက်ရုံသာဖြစ်ပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကို ဖယ်ရှားလိုက်ရင်နီးသွားပါပြီ။ ကံအသစ်တွေ ထပ်မလုပ်တော့ဘူး၊ ကံအသစ်မဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးသွားပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကိုသာ သေသေချာချာ နားလည်သဘောပေါက်ပြီးတော့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းဟာ သူတို့ကြောင့်ပဲ၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ ကြောင့်ပဲလို့ သိဖို့လိုပါတယ်။

ငါတို့ ကံတွေထပ်ထပ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေလို့ ဒုက္ခတွေ ထပ်ထပ်ရနေကြတာ၊ ဒုက္ခတွေရနေလို့ သံသရာရှည်နေရတာ၊ သံသရာရှည်နေတာကြောင့် နိဗ္ဗာန်နဲ့ဝေးနေတာလို့

ကောင်းကောင်းနားလည်သွားရင် ကံတွေကိုဖြတ်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်ပါတော့တယ်။

ကံတွေဆက်တဲ့အလုပ် မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် အဝိဇ္ဇာဖုံးရင် ကံကိုကြိုက်တယ်။ တဏှာက လည်း ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ရေ ပြောမယ်ဆိုရင် ကံကို သဘောကျပါတယ်။

တဏှာက ကံကိုနှစ်သက်

ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ကံတွေကိုကြိုက်နေတာဟာ တဏှာက ကြိုက်နေတာပါ။ တဏှာအကြိုက်ကို မရှုန်းဖယ်နိုင်ရင်၊ တဏှာအကြိုက်ကို မတွန်းလှန်နိုင်ရင် ကံတွေပြုဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကံတွေဖြစ်လာရင် အကျိုးပေးတွေ ဖြစ်လာတဲ့အတွက် တစ်ဖက်က သံသရာရှည်သွားပါတယ်။

တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံဆိုတဲ့ အစဉ်အတန်းအရ တဏှာကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်လာမယ်။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ကံဖြစ်လာမယ်။ ကံကြောင့် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ၊

ဒုက္ခတွေ ဖြစ်လာပါမယ်။

ဒီဒေသနာအရ ကြည့်လိုက်ရင် ဘုန်းကြီးတို့ အဖြေထွက်တဲ့အချက်က အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာတို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်နဲ့ဝေးရတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒုက္ခဆင်းရဲမှန်း မသိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်လာပါတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာကို မသိတဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း အကျိုးပေးမယ့်ကံကို ကြိုက်ပါတယ်။ လိုချင်မှုတဏှာနဲ့ကံကို လိုလားနှစ်သက်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့ ကံကောင်းမှဖြစ်မယ်။ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ပြုလုပ်ကြပါတယ်။ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေကို ပြုလုပ်တော့ ကောင်းကျိုးတွေ ရလာပါတယ်။ ကောင်းကျိုးရလာတော့ ကောင်းကျိုးနဲ့ သံသရာလည်ပြန်ပါတယ်။ မသိနားမလည်လို့ မဟုတ်တရုတ်တွေလုပ်၊ မကောင်း တာတွေ လုပ်ပြီးတော့ ဆိုးကျိုးတွေရပြန်တော့လည်း သံသရာက မနေပြန်ဘူး။ ဆိုးကျိုးဒုက္ခတွေနဲ့

သံသရာလည်ရပြန်ပါတယ်။

သံသရာဆွဲဆန့်နေကြ

လည်နေတာက တစ်နေ့မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ရက်မဟုတ်ဘူး။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း၊ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း၊ ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်းမှာ သံသရာလည်ပတ်နေတာပါ။ သံသရာလည်အောင်လည်း ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်က ကံစွမ်းအားတွေ ဖြည့်ဖြည့်ပေးနေကြတာပါ။

သံသရာရှည်တာထက်ရှည်အောင်၊ ပွားတာထက်ပွားအောင်၊ တိုးတာထက်တိုးအောင်လည်း နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကံအသစ်တွေ စုဆောင်းနေကြပါတယ်။ ထပ်ထပ်ပြီး စုဆောင်းပေးနေတော့ ကံတွေက များသည်ထက် များလာပါတယ်။

ကံတစ်ခုဖြစ်ရင် ဘဝတစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ဖြစ်တဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေ သိန်းသန်းချီပြီးလုပ်နေကြတော့ ဖြစ်ရမယ့်ဘဝ၊ သွားရမယ့်ဘဝတွေလည်း သိန်းသန်းချီပြီး ဖြစ်လာ

ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် လိုလိုချင်ချင်နဲ့ သံသရာ မရှည်ရှည်အောင် သံသရာရှည်ကြောင်းတရားတွေကို အားကြိုးမာန်တက် ပြုနေကြပါတယ်။

ကံတွေပြုက အိုသေရ

ကံကို ပြုနေကြတဲ့ တစ်နေ့တစ်ရက်ဟာ ရှေ့ဘဝပေါင်းများစွာကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးနေတာနဲ့ တူပါတယ်။ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏဆိုတော့ ကံတစ်ချက်ဖြစ်ရင် ဟိုဖက်က ဇာတိတစ်ချက် ရောက်လာပါပြီ။ တစ်နေ့ တစ်ရက် တစ်နာရီလောက် ကာလအတွင်းမှာပဲ ဘုန်းကြီးတို့ ဖြစ်သွားတဲ့ကံတွေကို တွက်ကြည့်လိုက်ရင် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို များလှပါတယ်။

တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်နေကြတာပါ။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ မလုပ်ဘူးထား။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီးတော့ ပါးစပ်ပိတ်ထားတာတောင်မှ မနောကံ

တွေ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ ကံမဖြစ်တဲ့အချိန်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကံတစ်မျိုးမျိုးတော့ဖြင့် အမြဲတမ်းကို ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ကာယကံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဝစီကံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ကာယကံ ဝစီကံမှ မဖြစ်တဲ့အဆုံး မနောကံ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကံတစ်ချက်ဟာ ဇာတိတစ်ချက်နဲ့ညီမျှတယ်ဆိုတော့ ကံတွေ ထောင်သောင်းသိန်းသန်း တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ပြုတာနဲ့အမျှ ဘုန်းကြီးတို့ ဟိုဖက်က ဇာတိတွေလည်း ထောင်သောင်းသိန်းသန်းချီပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ကို အကျိုးပေးဖို့ စောင့်ဆိုင်း နေကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ သံသရာရှည်မှာ ဧကန် ပါပဲ။ ကံတွေပြုသမျှ နောက်ဆုံးမှာ အိုနာသေပဲ ရတတ်ပါတယ်။

နိဂုံးချုပ်လိုက်တော့ ကောင်းတဲ့ကံလည်း အိုနာသေ၊ မကောင်းတဲ့ကံလည်း အိုနာသေဆိုတဲ့ အိုသေလက်ထဲက မလွတ်ပါဘူး။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းထဲကကို မထွက်မြောက်နိုင်ကြပါဘူး။

သိပ်မကွာခြားလှ

ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းကောင်းနေတယ်လို့ ပြောပြော၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေလုပ်လုပ် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အကျိုးပေးတော့ ကံပေးတာဟာ အိုနာသေ ပဲ အကျိုးပေးပါမယ်။

မကောင်းတဲ့ကံတွေကိုပြုသူ မကောင်းတဲ့သူတွေလည်း ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အကျိုးပေးလာတဲ့ အချိန်အခါမှာ အိုနာသေပဲ ရကြပါတယ်။ အိုနာသေတာချင်းတူတူပါပဲ။ ပိုကောင်းတာနဲ့ ပိုမကောင်းတာပဲ ကွာပါတယ်။ ကောင်းကောင်းနာရတာနဲ့ ကောင်းကောင်း မနာရတာ၊ ကောင်းကောင်းသေရတာနဲ့ ကောင်းကောင်း

မသေရတာပဲ ကွာပါတယ်။

ကောင်းကံလုပ်တဲ့သူတွေက ကောင်းကောင်း နာရတယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး၊ သက်သက်သာသာလေး နာရတယ်။ သေတဲ့အခါမှာလည်း အသေကောင်း ပါတယ်။ မကောင်းကံလုပ်တဲ့သူတွေကျတော့ နာတဲ့အခါမှာလည်း မပြည့်မစုံ ဒုက္ခတွေနဲ့ နာရတယ်။ သေတဲ့အခါမှာလည်း မကောင်းသဖြင့် သေရပါတယ်။

ထူးတော့ သိပ်မထူးလှပါဘူး။ တွက်ကြည့်ရင် သူလည်း အိုနာသေ၊ ကိုယ်လည်း အိုနာသေ၊ လူဆိုးလည်း အိုနာသေ၊ လူကောင်းလည်း အိုနာသေမို့ သံသရာထဲ လည်နေလို့ကဖြင့် လူဆိုး လူကောင်း ရယ်လို့ ခွဲမယ့်သာခွဲနေရတာ ခံရတာချင်းကျတော့ အတူတူသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သူက နည်းနည်းသက်သာတယ်၊ သူက မချိမဆန့် ခံရတယ်ဆိုတာလောက်သာ ကွာပါတယ်။ ကံကောင်းတဲ့သူ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့

သံသရာလည်တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ သက်တောင့်သက်သာလေး ရှိတယ်ဆိုရုံလောက်သာ ထူးခြားတာပါ။

ရထားစီးပြီးခရီးသွားကြရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ရထားတွဲတွေမှာ ခွဲခြားထားပါတယ်။ ရိုးရိုးတန်းနဲ့ အထက်တန်းလို့ ခွဲထားပါတယ်။

အထက်တန်းစီးသွားတဲ့သူက နည်းနည်း သက်သာတယ်။ ရိုးရိုးတန်းစီးသွားတဲ့သူက ကြပ်ညှပ်နေတယ်။ ရောက်တာချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ သွားရတာချင်း အတူတူပါပဲ။ သွားတဲ့အချိန်ကာလချင်းလည်း အတူတူပါပဲ။

ခန္ဓာရသူမှန်သမျှ

ဒါကြောင့် သံသရာထဲမှာ နေလို့ရှိရင် ဘယ်ပုံစံနဲ့ပဲနေနေ သူဌေးဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲသားဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲကိုယ်စီ ရှိနေကြတာပါ။ ချမ်းသာလည်း ဒီဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲလည်း ဒီဒုက္ခ၊ ဘုန်းကြီးရဟန်းလည်း ဒီဒုက္ခ၊ သာမန်လူဆိုးလူမိုက်တွေလည်း ဒီဒုက္ခ၊ ခန္ဓာ

ရထားတဲ့သူမှန်သမျှ ဘယ်သူမှ အိုခြင်းလည်းမကင်း၊ နာခြင်းလည်းမကင်း၊ သေခြင်းလည်းမကင်းတဲ့ အတွက် ဒုက္ခမကင်းကြပါဘူး။

အိုနာသေတွေရဲ့ အကြောင်းလက်သည် တရားခံကို အနီးစပ်ဆုံးကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အကျိုးပေးမယ့်ကံကို တွေ့ရပါမယ်။

ကမ္မဘဝပစ္စယာ ဇာတိ၊ ကံကြောင့် ဇာတိဖြစ်လာတယ်။ ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿုပါယာသာ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဇာတိကြောင့် အိုရတယ်၊ နာရတယ်၊ သေရတယ် ကိုယ်ဆင်းရဲရတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊ ငိုကြွေးရတယ်၊ သောကဖြစ်ရတယ်၊ ပင်ပန်းညှိုးနွမ်းရတယ် ဆိုတာတွေ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်လို့လာပါတယ်။

အကျိုးပေးလာမယ့် ကံတွေကိုဖျက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တော့မှ အိုနာသေချုပ်မယ်လို့ ကောက်ချက်ချ လို့ ရပါတယ်။ ကံမပြတ်မချင်း ဒုက္ခမချုပ်နိုင်ပါဘူး။ ကံတွေ မရှင်းသေးဘူး၊ ကံတွေ

မပြတ်သေးဘူးဆိုရင် ဒုက္ခချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မရပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကံတွေချုပ်အောင် တရားအလုပ်ကို အားထုတ်ကြရတာပါ။ ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံပွားများကြရတာပါ။

ဝိပဿနာဉာဏ်ရဲ့အစွမ်း

ဝိပဿနာဉာဏ်ဟာ လတ်တလောဖြစ်လာမယ့် ကံတွေကို ဖြတ်တောက်ပေးပါတယ်။ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများနေချိန်မှာ ရုပ်နာမ်လို့ ရှုလိုက်တာ၊ ရုပ်ကို ရုပ်၊ နာမ်ကို နာမ်လို့ ရှုလိုက်တာဟာ ကံတွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဉာဏ်တွေပါ။ အသိနဲ့ သတိ ပေါင်းစပ်ပြီး ရုပ်နာမ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တာဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်ပါ။

ရုပ်နာမ်လို့ မရှုရင် ဉာဏ်နေရာမှာ ကံဝင်လာမှာပါ။ မရှုမှတ်ဘဲနေရင် ကံက နေရာယူ ဝင်ရောက်လာပါမယ်။

မြင်လိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်လေး၊ မြင်ရတဲ့ တစ်ခဏမှာ မြင်လိုက်သိလိုက်တဲ့ ရုပ်နာမ်ကို ရှုလိုက်တယ်ဆိုရင် ဉာဏ်ဖြစ်လာပါတယ်။ ရုပ်နာမ်ကို မရှုဘူးဆိုရင် မျက်စိဖွင့်လို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကံအထိ ရောက်အောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

အသံတစ်သံကို နားထောင်ရင်လည်း ကြားတဲ့ အသံကို ရုပ်လို့ မရှုလိုက်ရင် ကံအထိသွားပါတယ်။

စိတ်ကစဉ်းစားရင်လည်း အတွေးစိတ်ကို နာမ်လို့ မရှုမှတ်ရင် အတွေးတစ်ခုဟာ ကံအထိ ရောက်အောင် ဆက်သွားပါတယ်။ ကံအထိ မရောက် အောင်၊ ကံ ဝင်မလာအောင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဝိပဿနာရှုဉာဏ် ဝင်ပေးရပါမယ်။ ဒါဟာ ရုပ်၊ ဒါဟာ နာမ်လို့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေကို ရှုနေတဲ့ အသိဉာဏ်၊ ရုပ်ရုပ် နာမ်နာမ်လို့ ရှုပွားနေတဲ့ ဉာဏ်ဟာ ကံကို ဖြတ်တောက်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ရှိပါတယ်။

တစ်ချက်ရှုမှတ် တစ်ဘဝပြတ်

ဒါကြောင့် ဝိပဿနာရှုမှတ်နေသူဟာ ရုပ် နာမ် တစ်ချက်ရှုလိုက်ရင် ဖြစ်လာမယ့် ကံတစ်ခု ပြတ်သွားတယ်လို့ ပြောကြရတာပါ။ တစ်ချက်ရှုလိုက်ရင် ဖြစ်လာမယ့် ကံတစ်ခု ပြတ်သွားပါတယ်။ ရုပ်ကိုရုပ် နာမ်ကိုနာမ်လို့ တစ်ချက်ရှုနိုင်တာ အလကား မဟုတ်ဘူး။ နည်းတဲ့တန်ဖိုး မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ချက်ရှုလိုက်ရင် ကိုယ့်မှာ ဖြစ်လာမယ့် တစ်ဘဝစာဒုက္ခ သက်သာသွားတာပါ။ မရှုလို့ရှိရင် တစ်ဘဝစာ ဒုက္ခတွေ ထပ်တိုးလာတာပါ။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ကနေ ကံဆီကို ရောက်ရင် ဘဝဒုက္ခတွေ တိုးလာပါမယ်။

ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အတွက် အရှုဉာဏ်က တစ်ဘဝစာ တွေ့ကြုံရမယ့် အိုရမယ့်ဒုက္ခ၊ နာရမယ့်ဒုက္ခ၊ သေရမယ့်ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ရမှာတွေ၊ ငိုကြွေးပူဆွေးရမှာတွေ၊ သောကရောက်ရမှာတွေကို ဖြိုချဖျက်ဆီးပေးလိုက်ပါတယ်။ သက်သာ

သွားပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် တရားအားထုတ်တာကို ပေ့ါပေ့ါတန်တန် သဘောမထားပါနဲ့။ တစ်နာရီရှုလို့ လေး ငါး ဆယ်ချက်ပဲ ရှုနိုင်ရှုနိုင်၊ ရုပ်ရုပ် နာမ်နာမ်လို့ တစ်ခဏလေးပဲ ရှုနိုင်ရှုနိုင် စိတ်မပျက်ပါနဲ့။ လေး ငါး ဆယ်ချက် ရှုနိုင်ရင်လည်း လေး ငါး ဆယ် ဘဝစာ ဒုက္ခတွေ ပြတ်သွားပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး အားထုတ်လို့မှ ရုပ်လို့ တစ်ချက်သာရှုနိုင်လိုက်လို့ အရှုအမှတ်တစ်ချက် ရသွားရင်လည်း တစ်ဘဝစာ သက်သာသွားပါမယ်။

တရားပေါ်မှာ ကိုယ်ကြိုးစားရင် ကြိုးစား သလောက် ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကို ရှင်းပစ်နေတာပါ။ ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကို ရှင်းအောင်လုပ်နေတာလို့ သဘော ပေါက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်တဲ့အပေါ်မှာ ပိုပြီးအားစိုက် ရှုမှတ်ရမှာပါ။

မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ မပေါ်ခင် အရင်ဆုံး ရှေ့ကနေပြီး ကံတွေကို ဖြတ်ပေးတာက ဝိပဿနာ

ဉာဏ်ပါ။ ရုပ်နာမ်ကိုရှုတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်က ရှေ့တန်းကနေပြီး ကံတွေ အသစ်ထပ်မဖြစ်အောင် ဖြတ်တောက်ပေးနေပါတယ်။

နောက်ကနေပေါ်လာမယ့် လောကုတ္တရာ မဂ်ဉာဏ်က အပြီးတိုင်ကံတွေကို ပယ်ဖျက်ရှင်းလင်း ပေးပါတယ်။ ဖြစ်လာမယ့် ကံတွေကိုသာမက ဖြစ်ပြီးသားကံတွေကိုပါ ကြေပျက်သွားအောင် ချေဖျက်ပေးပါတယ်။

အကုသိုလ်များပေမယ့်

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ဒကာတစ်ယောက် ဘုန်းကြီးဆီကိုရောက်လာပြီး လျှောက်ထားပါတယ်။ သူ့မှာ ပြုထားခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေ များလွန်းလို့ တရားကျင့်ရင်တောင် တရားရပ့ါမလားလို့ မေးလျှောက်တာပါ။

ဘုန်းကြီးက သူ့ကို အသေအချာ အားပေး လိုက်ပါတယ်။ "အကုသိုလ်တွေ ဘယ်လောက်

များများ ကျင့်မယ် အားထုတ်မယ်ဆိုရင် တရားမရနိုင် စရာ မရှိပါဘူး"လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အကုသိုလ်ကံဆိုတာ လူတိုင်းမှာ မကင်းနိုင်ကြ ပါဘူး။ အနည်းနဲ့အများ ရှိကြတာပါပဲ။ မြတ်စွာ ဘုရား လက်ထက်က တရားရသွားကြသူတွေကိုပဲ စံနမူနာ ထားကြည့်လိုက်ပါ။ အတိတ်က အကုသိုလ် ကံဟောင်းတွေ ဖယ်ထားပြီး လက်ရှိဘဝမှာတင် ထင်ထင်ရှားရှား သတ်ဖြတ်သူ၊ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက် လုယက်သူ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း မတော်မတရားပြုသူ တွေတောင် တရားရသွားကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။

မဂ်ဖိုလ်ကို တားမြစ်နိုင်တဲ့ ပဉ္စာနန္တရိယကံကြီး တွေကလွဲရင် သာမာန်အကုသိုလ်ကံတွေကို မဂ်ဉာဏ် က ချေဖျက်ပေးနိုင်တာ အသေအချာပါ။ တရား သိမြင်သွားပြီဆိုရင် ပြန်ပေးဆပ်ရမယ့် အကုသိုလ် မကောင်းမှုကံတွေအားလုံးဟာ တစ်စစီ ကြေပျက် ကုန်ပါတယ်။ အကျိုးမပေးနိုင်လောက်အောင် ပျက်စီး ကုန်ပါတယ်။

အကုသိုလ်တွေ အပြုများထားပေမယ့် တရားရ အောင်ကျင့်နိုင်ရင် အကျိုးပေးမယ့်ကံတွေ ကုန်ခမ်း သွားပါတယ်။ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရအောင် ကြိုးစားကျင့်ကြံနိုင်ရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်စံနိုင်ပြီ ဖြစ်လို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရသွားပါတယ်။

အပြီးတိုင်ကံဖြတ်ရှင်း

ကံဟောင်းကံသစ်တွေကို အပြီးအပြတ် ရှင်းလင်း ပေးလိုက်တာ လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ်အဆင့်ဆင့်ပါ။ အခုလက်ရှိ အားထုတ်နေတဲ့တရားက ဝိပဿနာ ဉာဏ်ပါ။ အခု အားထုတ်နေချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတာ ကို ဝိပဿနာဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာ ဉာဏ် ရင့်သန်လာမှ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို အခြေခံကာ ပေါ်ပေါက်လာမှာက လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ်ပါ။

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ဆိုတဲ့ အရှင်ကောင်းအရှင်မြတ်တွေ သူတော်ကောင်း

တွေရဲ့သန္တာန်မှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ မဂ်ဉာဏ်ကို လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ သာမန်ပုထုဇဉ်တွေ အားထုတ်နေတဲ့ဉာဏ်က ဝိပဿနာမဂ်ဉာဏ်ပါ။

မဂ်ဉာဏ်မှန်သမျှဟာ ကံတွေကို ရှင်းပေးတာချင်း အတူတူပါပဲ။ အပြီးတိုင် ပြတ်သွားတာနဲ့ မပြတ်သေးတာသာ ကွာခြားပါတယ်။

လောကုတ္တရာ မဂ်ဉာဏ်ပေါ်လာရင် ကံတွေ အသစ်တဖန် ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကံတွေကို ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကြောင်းတရားတွေပါမကျန် ပယ်သတ်လိုက်တဲ့အတွက် ကံမြစ်ပြတ်သွားပါတယ်။ ကံကြွေးတွေ ကြေသွားပါတယ်။

သံသရာနဲ့သစ်ပင်

သံသရာကို သစ်ပင်တစ်ပင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်မြင်ကြည့်နိုင်ကြပါတယ်။ မျိုးစေ့ကနေ အပင်ငယ်လေး ပေါက်လာပါတယ်။ အပင်ငယ်ကနေ အပင်ကြီး

ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဆိုတာက သစ်ပင်က အကိုင်းအခက်တွေကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းနေတာနဲ့ တူပါတယ်။ လောကုတ္တရာဉာဏ် ကတော့ အပင်ပေါက်လာမယ့် မျိုးစေ့ကိုပါ မကျန် အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။

မျိုးစေ့မအောင်ရင် အပင်မပေါက်တော့ပါဘူး။ အပင်ပေါက်မှ ခုတ်ရတာက မသက်သာဘူး။ အချိန်လည်းကြာပြီး လူလည်းပင်ပန်းပါတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကိုင်းကနေ ခုတ်လှဲဖို့ဆိုရင် မနည်းကို ကြိုးစားရပါတယ်။ မျိုးစေ့ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီဆိုတော့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားပါတယ်။ အမြစ်ပြတ်ပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ အပင်ဖြစ်ပါစေ ဆက်လက် မရှင်သန်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ်ဟာ အင်မတန်မှ အစွမ်းထက်မြက်ပြီး အင်အားလည်း ကောင်းပါတယ်။

မဂ်ဉာဏ်ရဲ့ အစွမ်း

ဘဝါဘဝက ပြုခဲ့လို့ မြောက်များစွာသော ကံတွေဟာ သိန်းသန်းမက အသင်္ချေအနန္တ ဖြစ်နေတာပါ။ ဘဝပေါင်းများစွာက ပေါင်းစုလာတဲ့ကံတွေမှာ ကောင်းကံတွေလည်းရှိပါတယ်။ ဆိုးကံတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ကောင်းကံဆိုးကံ အမျိုးမျိုးတို့ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပယ်ဖျက်နိုင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်နိုင်တာဟာ လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ်ရဲ့ အစွမ်းပါ။

အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေတဲ့ သံသရာကြီး ရပ်သွားတဲ့အထိကို အစွမ်းထက်ပါတယ်။ လောကုတ္တရာ မဂ်ဉာဏ် တစ်ချက်ပေါ်လိုက်တာနဲ့ ကံတွေ အကုန်လုံး ရှင်းသွားပါတယ်။ ဗလပွဖြစ်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဘဝပေါင်းများစွာက စုထားလို့ တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေ တဲ့ ကံတွေကြောင့် ဆက်လက်လည်ပတ်မယ့် သံသရာခရီး အရှိန်အဟုန်ကို ရပ်တန့်သွားစေပါ တယ်။ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး အမျိုးမျိုးကို ခံစားလို့

မကုန်အောင် ဖြစ်စေတဲ့ ကံတွေဟာ လောကုတ္တရာ မဂ်ဉာဏ်နဲ့ ရှင်းလိုက်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပြောင်ရှင်းသွားပါတယ်။

သောတာပတ္တိမဂ်ဖြစ်ရင် ခုနစ်ဘဝပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ သောတာပတ္တိမဂ် တစ်ကြိမ်ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ မဂ်ရရှိသူမှာ ဘဝတွေအများကြီး နည်းသွားပါတယ်။ လောကုတ္တရာမဂ်ဖြစ်တဲ့ သောတာပတ္တိမဂ် မပေါ်သေးလို့ရှိရင် တရားမမြင်သေးတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝသံသရာဟာ ဘယ်နှစ်ဘဝဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တွက်လို့ ရေလို့တောင် မရနိုင်ပါဘူး။ မှန်းဆလို့တောင် မရပါဘူး။

အတိုင်းမသိများပြားလှတဲ့ကံတွေကို တစ်ထိုင်တည်းမှာ မဂ်တစ်ခါလေးပေါ်ရုံနဲ့ ခုနစ်ဘဝပဲကျန်စေတယ်ဆိုတဲ့ စွမ်းအားသတ္တိဟာ အားရစရာကြီးပါ။

သကဒါဂါမိမဂ်ဖြစ်ရင် ကာမဘုံမှာ ကျင်လည်စရာ တစ်ဘဝသာ ကျန်ပါတော့တယ်။ အနာဂါမိမဂ်

ဖြစ်ရင် ကာမဘုံမှာ နောက်ထပ် တစ်ဘဝဖြစ်စရာတောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ရဟန္တာဖြစ်သွားရင်တော့ ဒီဘဝမှာတင် ကိစ္စပြတ်သွားပါတယ်။ သံသရာ အလည်ရပ်သွားပါတယ်။

တရားကျင့်တယ်ဆိုတာ သံသရာကိုလည်း ဖြတ်ပေး၊ ကံတွေရှိသမျှကိုလည်း ဖြတ်တောက်ပေးတဲ့ မဂ်ဉာဏ်ပေါ်အောင်လို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြ ရတာပါ။

ကံကြွေးဆပ်မှု

အကျိုးပေးလာမယ့် ကံတွေရှိနေတယ်ဆိုရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆပ်ရမယ့် အကြွေးတွေယူထားတာနဲ့ တူပါတယ်။ ယူထားတဲ့ ကံကြွေးတွေ အကုန်လုံးရှင်းပြတ် အကြွေးဆပ်နိုင်ပါမှ ဘဝသစ် ဘဝဟောင်း ပေါင်းလာမယ့်ကံတွေ အကုန်လုံး ဖြတ်တောက်နိုင်ပါမှ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှာပါ။ ကံတွေကို ချဲ့ထွင်ပေးနေတဲ့ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ ခေါင်းမထောင်နိုင်၊ ပြန်မပေါ်နိုင်အောင် ကံတွေ အကျိုးပေးခွင့်မရှိအောင် ကျင့်ကြံနိုင်မှ

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြမှာပါ။ သောတာပန် ဖြစ်လည်း ခုနစ်ဘဝ ကျန်သေးတယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန် မရောက်သေးပါဘူး။ ကံကြွေးတွေ ဆပ်ရပါဦးမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ သာမာန်ပုထုဇဉ်တွေဆိုရင်ဖြင့် ပြောမနေနဲ့တော့ ဘယ်နှစ်ဘဝကျန်သေးတယ်ဆိုတာ မတွက်နိုင်၊ မပြောနိုင်၊ မသိနိုင်ကြပါဘူး။

ဆပ်ရမယ့် ကံကြွေးတွေ မကြေမချင်း၊ ကြွေးစာရင်းတွေ မပြတ်မချင်း သံသရာဆင်းရဲ ဘဝဆင်းရဲတွေကို ရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာပါ။

ရှေးက ကံဟောင်းတွေကြောင့်လည်း ဘဝပေါင်းများစွာ အကျိုးပေးတွေလာဦးမယ်။ အခု အသစ်အသစ် ပြုနေတဲ့ ကံတွေကြောင့်လည်း အကျိုးပေးတွေ ထပ်တိုးလာဦးမယ်။ ပေါင်းလိုက်တော့ မနည်းမနော မကုန်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ ကံကြွေးတွေ အသေအချာ ရှိနေကြပါတယ်။

ဘယ်အချိန်ကျရင် အကြွေးပြတ်ရှင်းလဲဆိုတော့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ပေါ်လာမှ ရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ အရေးကြီးတာက နိဗ္ဗာန်ရဖို့ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကံကြွေးပြတ်အောင်လုပ်မှ ဖြစ်ပါမယ်။

ကံကြွေးကြေမှ နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။ တရားအလုပ် အားထုတ်တာဟာ ကံကြွေးတွေကို ရှင်းဖြတ်နေတဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဉာဏ်နဲ့အကြွေးဆပ်

ဘဝအမျိုးမျိုးမှာ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကောင်း လိုက် မကောင်းလိုက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ်တဲ့ကံ၊ ကောင်းတစ်ခါ ဆိုးတစ်လှည့်၊ ဆိုးတစ်ခါ ကောင်း တစ်လှည့်ဆိုပြီး ရှုပ်ထွေးပွေလီနေတဲ့ ကံတွေကို ရှင်းပေးမှာဟာ မဂ်ဉာဏ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

မဂ်ဉာဏ်ကသာ ဒုက္ခမျိုးစုံ ပြဿနာပေါင်းစုံ တွေ ရှုပ်ထွေးလိမ်ပတ်နေတဲ့ ဒီဘဝ၊ ဒုက္ခတွေ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံနဲ့ ခလောက်ဆန် လှည့်လည်နေရတဲ့ ဒီသံသရာက ထုတ်ဆောင် ကယ်တင်နိုင်ပါတယ်။ သံသရာဒုက္ခ အလည်အပတ် ဘယ်ကျတော့မှ ရပ်မှာ လဲဆိုရင် မဂ်ဉာဏ်ပေါ်မှ ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်။

မဂ်ဉာဏ်ပေါ်အောင်လို့ ဝိပဿနာဉာဏ်

အခြေခံကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရမယ်လို့ သဘောပေါက်ပြီး ကျင့်ကြံနိုင်ကြသဖြင့်၊ ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်ကြသဖြင့် ဒုက္ခငြိမ်းရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန် ကို လျင်မြန်စွာ လွယ်ကူစွာနှင့် ရနိုင်ရောက်နိုင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်းလို့ ဆုတောင်းရင်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ကြပါစို့။

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ
၁၃၆၉–ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း(၁၀)ရက်